

РЕШЕНИЕ

№ 114

гр. София , 18.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Доротея Кехайова
СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря ТАНЯ СТ. ГЕОРГИЕВА
в присъствието на прокурора Олег Иванов Димитров (СГП-София)
като разгледа докладваното от Доротея Кехайова Въззивно административно наказателно дело № 20211100602068 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С решение от 13.10.2020 г., постановено по НАХД № 18803/2019 г., СРС, НО, 107 състав е признал обвиняемия КР. В. В. за виновен в това, че на 16.06.2016 г. в гр. София, бул. „Витоша“ 2 – Софийски градски съд, в качеството си на управител и представител на „С. Х 2007“ ЕООД с ЕИК *****, изпаднало в неплатежоспособност, след като е имало непогасено, изискуемо и ликвидно публичноправно задължение към държавата, свързано с търговската му дейност, както следва – задължение за заплащане на данък добавена стойност в размер на 800 000 лева, възникнало по подадена справка-декларация по Закона за данък върху добавена стойност № 22021489496/14.05.2016г. за дължим данък добавена стойност за месец април 2016 г. и в 30-дневен срок от спиране на плащанията на 16.05.2016 г. – от 17.05.2016 г. до 15.06.2016 г. включително, не е поискал от съда - Софийски градски съд. Търговско отделение да открие производство по несъстоятелност на „С. Х 2007“ ЕООД /чл. 608, ал. 1 ТЗ „Неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение по търговска сделка или публично правно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност или задължение към частно държавно вземане“, чл. 608, ал. 2 ТЗ „Неплатежоспособността се предполага, когато длъжникът е спрял плащанията“/, явяващо се престъпление по чл. 227б, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, поради което и на основание чл. 78а НК, вр. с чл. 378, ал. 4, т. 1 НПК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК обвиняемият КР. В. В. е осъден да заплати в полза на държавата и по сметка на СРС сторените по делото

разноски за съдебното производство в размер на 1100 лева, както и сумата от 5 лева, представляваща държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Против решението, в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от защитника на обв. В. в лицето на адв. Р. Н. с аргументи за неправилност на обжалвания съдебен акт и постановяването му в нарушение на материалния закон. Сочи се, че първият съд не е положил дължимите усилия да извърши собствен доказателствен анализ, като се е задоволил да възпроизведе дословно фактите, описани в постановлението на СРП с предложение за освобождаването на обвиняемия от наказателна отговорност и налагане на административно наказание. Счита се, че изготвената по делото съдебно-икономическа експертиза установява, че към инкриминирания период дружеството е разполагало с достатъчно налично имущество за покриване на задълженията без опасност от увреждане на кредиторите, както и че към 2020 г. са налице доказателства за доброволно плащане на задължения на дружеството. Изтъква се, че в постановлението на прокурора и заключението на изготвената СИЕ е налице противоречие и в началната дата на възникване на неплатежоспособността, което е основание за връщане на делото в предходна процесуална фаза. При наличие на достатъчно средства на дружеството, защитата приема, че не се установява деянието да е било осъществено и от субективна страна, поради което се предлага отмяна на постановеното решение и оправдаване на обвиняемото лице.

В разпоредително заседание на 07.06.2021 г. въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на обвиняемия и свидетели, изслушване на вещи лица и ангажирането на други доказателства.

В хода на съдебните прения пред настоящия съд, защитникът на обвиняемия В. – адв. Н. поддържа подадената въззивна жалба, като не изменя изложените в нея съображения. Твърди, че според заключението на изготвената СИЕ, публичните задължения на дружеството не надхвърлят стойността на неговите активи, тъй като разликата между активите и задълженията е в размер на 1 100 000 лева, в полза на активите. Обръща специално внимание на допуснато разминаване по отношение на началната дата на неплатежоспособността, посочена от вещото лице – 14.05.2016 г. и тази, възприета от прокурора, в постановлението – 16.05.2016 г. Фиксира вниманието на съда върху данните от експертното заключение за наличие на доброволно плащане от страна на дружеството за погасяване на ликвидни и изискуеми публични задължения към НАП по инкриминираната справка – декларация, с дата 12.02.2020 г. В този смисъл заявява, че не е налице спиране на плащанията, като такива сочи, че се извършват и към настоящия момент. Изразява становище, че презюмираната неплатежоспособност по чл. 606, ал. 2 от ТЗ, в случая се явява опровергана от обективното финансово състояние на длъжника, според приетата по делото и неоспорена от страните СИЕ. Специално отбелязва, че при наличие на активи надхвърлящи задълженията на дружеството с повече от 1 100 000 лева, то дори да бъде подадена молба за откриване на производство по несъстоятелност, същата ще бъде отхвърлена от съда. В заключение заявява, че управителят не е имал задължения и не е бил длъжен да подава молба за откриване на такова производство. На тази основа се желае решението на първостепенния съд да бъде отменено и да бъде постановено ново, с което обвиняемият да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение, за което е предаден на съд.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира депозираната жалба срещу първоинстанционното решение за неоснователна и като такава моли съда да я остави без уважение и да потвърди решението на СРС, с което обвиняемият е бил освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. Счита, че от значение по

делото е единствено обстоятелството, че деянието е извършено през 2016 г., когато са били спрени плащанията от страна на дружеството, без да са направени постъпки за обявяване в несъстоятелност. Застъпва становището, че плащанията през 2020 г. нямат правно значение и не се отразяват на съставомерността на деянието, като сочи, че това се отнася и до факта на наличие на имущество и активи. Според държавния обвинител, деяние е налице предвид на спрените плащания към 2016 г. и липсата на постъпки за обявяване в несъстоятелност в едномесечния срок от спирането им, поради което решението на СРС за санкционирането му, се явява правилно.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, XII въззивен състав като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на решението съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Производството пред първата инстанция е протекло по реда на диференцираната процедура по глава XXVIII от НПК при внесено постановление на прокурор при СРП с предложение за освобождаване на обвиняемото лице от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК. За да постанови обжалваното решение, с оглед спецификата на особените правила, установени в глава XXVIII от НПК, първостепенният съд надлежно е приобщил събраните на досъдебното производство доказателства и доказателствени средства, като в хода на съдебното следствие е допуснал и назначил по молба на защитата съдебно-икономическа експертиза, чието заключение е било изслушано, с разпит на вещото лице.

Въззивният съд счита, че вътрешното убеждение на Софийския районен съд по фактите е формирано на основата на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали, като в хода на производството пред втората съдебна инстанция не бяха установени нови факти и обстоятелства. Възприетата от първостепенния съд фактическа обстановка се припокрива с рамките на фактическите положения, посочени в постановлението и изцяло се споделя от настоящата инстанция, като не са налице основания за промяна във фактическите изводи на ревизирия съд, нито е налице основание за различна оценка на събрания по делото доказателствен материал. Въз основа на ангажираните в производството доказателства и доказателствени средства, районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка, която се споделя изцяло и от контролиращия съд, а именно:

Обвиняемият КР. В. В. е роден на ***** в гр. Варна, българин, български гражданин, неосъждан, адрес в гр. София, бул. „*****“, ЕГН *****.

С решение № 1/13.12.2007 г. на СГС по фирено дело № 19582/2007 г. било вписано търговското дружество „С. Х 2007“ ЕООД. Дружеството било с предмет на дейност строителство и ремонт на сгради за офиси, жилищни и производствени нужди, управление и отдаване под наем на недвижими имоти, брокерска дейност и т.н. В периода след 02.10.2015 г. едноличен собственик на капитала било „А.И.“ ЕООД със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. „*****“. Съгласно чл. 20.1 от учредителния акт на „С. Х 2007“ ЕООД едноличният собственик управлява и представлява дружеството. Управител на „А.И.“ ЕООД бил обвиняемият КР. В. В. и в това му качество той бил управител и на „С. Х 2007“ ЕООД.

В търговската си дейност „С. Х 2007“ ЕООД, представлявано от управителя К.В., сключвало множество търговски сделки, включително и с търговско дружество „ТМ Д.С.“ ЕООД. На 19.01.2016 г. бил сключен предварителен договор между „ТМ Д.С.“ ЕООД и „С. Х 2007“ ЕООД за прехвърляне на подобрения на недвижим имот. Стойността на сделката била 4 000 000 лева. Сумата по договора 4 000 000 лева заедно с начисленото ДДС в размер

на 800 000 лв. била преведена по банков път от „ТМ Д.С.“ ЕООД по сметка на „А.И.“ ЕООД, тъй като такива били нарежданията на продавача „С. Х 2007“ ЕООД. За сделката била издадена фактура № 100000003/29.01.2016 г., декларирана както от купувача, така и от продавача. На 14.05.2016г. управителят на „С. Х 2007“ ЕООД К.В. подал пред ТД на НАП София справка-декларация по ЗДДС № 22021489496/14.05.2016г. за данъчен период месец април 2016г., въз основа на която за дружеството възникнало задължение за плащане на данък върху добавената стойност в размер на 800 000 лева.

В ЗДДС в редакцията му към 2016г. в чл. 89, ал. 1 ЗДДС е предвидено, че когато е налице резултат за периода – данък за внасяне, регистрираното лице е длъжно да внесе данъка в държавния бюджет по сметка на компетентната ТД на НАП в срока за подаване на справката-декларация за този данъчен период. Съгласно чл. 125, ал. 1 ЗДДС за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124..., а в ал. 5 е предвидено, че декларациите по ал. 1... и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14 число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Съгласно чл. 22, ал. 7 ДОПК когато срокът изтича в неприсъствен ден, този ден не се брои и срокът изтича в следващия след него присъствен ден.

В срока за плащане на ДДС „С. Х 2007“ ЕООД не извършило плащане поради липса на финансови средства. На 16.05.2016г. било налице спиране на плащанията към държавата в лицето на ТД на НАП София. Към този момент дружеството се представлявало и управлявало от обвиняемия К.В.. Същият бил наясно, че дружеството е спряло плащанията си към държавата, като в периода от 17.05.2016г. до 15.06.2016г. включително К.В. не поискал от СГС, Търговско отделение да открие производство по несъстоятелност на „С. Х 2007“ ЕООД.

Обвиняемият КР. В. В. не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност с налага не на административно наказание.

Описаната фактическа обстановка е установена въз основа на събраните в досъдебното производство доказателствени материали, преценени по реда на чл. 378, ал. 2 от НПК, а именно уведомление от ТД на НАП и документи от НАП /л. 20-33 от том 1 от д.пр./, документ от НАП /л. 72-139 от том 1 от д.пр./, показания на св. Е.Г. /л. 143 от том 1 от д.пр./, писмо от НАП и документи от НАП /л. 145-159 от том 1 от д.пр./, заключение на съдебно-счетоводна експертиза /л. 178-183 от том 1 от д.пр./, счетоводен баланс /л. 184-191 от том 1 от д.пр./ документи от НАП /л. 199-208 от том 1 от д.пр./, показания на св. С.Г. /л. 223-234 от том 1 на д.пр./; писмо от Агенция по вписванията ведно с документи /л. 1-387 от том 2 от д.пр./; както и заключението на съдебно-икономическа експертиза, изготвена в хода на съдебното следствие, и справка за съдимост /от д.пр. и съд.д./.

Въззивният съд не може да се съгласи с позицията на защитата, развита във въззивната жалба, че районният съд, постановявайки решение по делото, не е направил собствен анализ на доказателствата. Съдът без основание е упрекнат, тъй като е изпълнил задълженията си за преценка на доказателствата в тяхната взаимовръзка, като посочените писмени доказателства е съпоставил с установеното чрез гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите Е.Г. и С.Г.. По този начин, чрез задълбочен анализ на цялата доказателствена съвкупност е достигнал до верния и правилен извод за едноточност на доказателствените източници относно съществените факти по делото, като в процесуалната му дейност не се констатирали пороци, които да доведат до съмнителност на приетата фактология.

Доколкото възприетите от районния съд факти се изясняват еднопосочно от събраните по делото доказателства без каквито и да било противоречия, а същите не са и предмет на спор между страните, по аргумент от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК, въззивният съд ще си позволи само да ги маркира, без да ги подлага на подробно обсъждане.

Безспорно е установен фактът на регистрирано дружество „С. Х 2007“ ЕООД към инкриминирания период (17.05.2016 г. - 15.06.2016 г.), както и фактът, че същото към този момент е било управлявано и представлявано от обв. К.В.. От писмените доказателства събрани по делото, както и от гласното доказателствено средство изразяващо се в показанията на св. Г. се установява по несъмнен и категоричен начин, че между търговските дружества „С. Х 2007“ ЕООД /продавач/ и „ТМ Д.С.“ ЕООД /купувач/ е бил сключен предварителен договор за прехвърляне на подобрения върху недвижим имот, както и размера на преведената на продавача сума по договора, заедно с начисленото ДДС. Неспорно по делото е и обстоятелството на подаването от страна на обв. В. на инкриминираната справка-декларация, удостоверяваща изискуемо и ликвидно публично задължение за заплащане на ДДС, което не е било погасено. В тази насока, основателно първият съд е преценил, както приложената по делото като писмено доказателство справка – декларация № 22021489496/14.05.2016 г., така и показанията на публичния изпълнител – св. Г.. Въз основа на удостоверение от СГС, безспорно се установява фактът, че за периода 17.05.2016 г. – 15.06.2016 г. в Софийски градски съд няма образувано производство по откриване/обявяване в несъстоятелност на фирма „С. Х 2007“ ЕООД.

От заключенията на изготвените по делото счетоводни експертизи се установява възможността на дружеството „С. Х 2007“ ЕООД да погаси ликвидното и изискуемо свое публично задължение към държавата, респ. финансовото състояние на дружеството към и преди инкриминираната дата. Доколкото тези заключения не са оспорени от страните, изготвени са от специалист с призната правоспособност в съответната област и дават отговори на въпроси от значение за главния факт в процеса, въззивният съд, като и първостепенният, изцяло им се довери.

Във въззивната жалба и във въззивното производство защитата не възразява срещу фактите, възприети от първия съд, а срещу правната оценка, която ръководният орган в съдебната фаза е направил и която като резултат е довела до постановяването на осъдително решение.

За да прецени правилността, респ. неправилността на правните изводи на първата инстанция, срещу които защитникът възразява СГС отчете следното:

За съставомерността на деянието по чл. 227б, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК от обективна страна, е необходимо престъпният деец, действащ в качеството си на управляващ и представляващ търговското дружество или кооперация, в 30-дневен срок от спиране на плащанията, да не е поискал от съда да открие производство по несъстоятелност.

Изпълнителното деяние на престъплението по този законов текст се осъществява чрез бездействие, при наличие на правно задължение за субекта да осъществи активно поведение - да поиска от съда да открие производство по несъстоятелност на търговското дружество или кооперацията, в 30-дневен срок от спиране на плащанията.

За съставомерността на бездействието по чл. 227б, ал. 2 от НК е релевантно състоянието на неплатежоспособност, тъй като основанието за откриване на производство по несъстоятелност е търговецът да е неплатежоспособен. Наказателният кодекс не съдържа легална дефиниция за понятието „неплатежоспособност“, поради което съдържанието му следва да се извлече от нормите на специалния закон, какъвто е Търговският закон.

Съгласно чл. 608, ал. 1 от ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение по търговска сделка или правно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или задължение по частно държавно вземане; неплатежоспособността се предполага, когато длъжника е спрял плащанията (ал. 2).

Престъплението по чл. 227б, ал. 2, вр., ал. 1 от НК е уредено като умишлено, като може да бъде осъществено само с форма на вината пряк умисъл.

В конкретния по делото случай безпротиворечиво се установява, че към инкриминираната по делото дата - 16.05.2016 г., обв. В. е имал качеството на управляващ и представляващ търговското дружество „С. Х 2007“ ЕООД, с ЕИК *****, и в този смисъл същият е годен субект на престъпното посегателство по чл. 227б, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК.

Правилно контролираният съд е приел, че към тази дата управляваното и представлявано от обвиняемия търговско дружество „С. Х 2007“, е имало ликвидно и изискуемо публично правно задължение към държавата за заплащане на ДДС, в размер на 800 000 лева. От писмените доказателства по делото се установява, че плащания от страна на обв. В. в качеството му на управляващ и представляващ дружеството за погасяване на това задължение към 16.05.2016 г., въобще не са правени.

С оглед наведените във въззивната жалба и в хода на съдебни прения доводи от страна на защитника следва да бъде посочено, че възражението срещу конкретно посочената от обвинението дата на спиране на плащанията от страна на „С. Х 2007“ ЕООД, е неоснователно. СРС аргументирано е отговорил на идентичен довод на защитника, като въззивният съд напълно споделя съжденията на районната инстанция. Правилно, районният съд се е позовал на разпоредбата на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, видно от която справките-декларации се подават до 14-то число (вкл.) на месеца, следващ данъчния период (съвпадащ с календарния месец, по силата на чл. 87, ал. 2 ЗДДС), а съгласно чл. 89 от ЗДДС, именно в този срок е следвало да бъде заплатено и декларираното публично задължение. Основателно, в тази връзка първият съд е приел, че процесната справка-декларация е подадена на 14.05.2016 г. /събота/, а срока за изпълнение на задължението на обв. В., като управляващ и представляващ процесното дружество да организира плащането на декларирания данък, е изтекъл на 16.05.2016 г. /понеделник работен ден/. За да прецени изтичането на срока на тази дата, а не на посочената от вещото лице по съдебно-икономическата експертиза - 14.05.2016 г., първоинстанционният съд, а и държавното обвинение преди това, правилно са съобразили разпоредбата на чл. 22, ал. 7 от ДОПК, която предвижда, че когато срокът изтича в неприсъствен ден, както е в процесната хипотеза, този ден не се брои и срокът изтича в следващия след него присъствен ден. Поради изложеното, въззивният съдебен състав споделя изводите на първата съдебна инстанция, че срокът за обв. В. е изтекъл, в края на работния ден на 16.05.2016 г. или на инкриминираната от държавното обвинение, дата.

Противно на доводите на защитата, настоящият съдебен състав намира, че към 16.05.2016 г. „С. Х 2007“ ЕООД е било изпаднало в неплатежоспособност, както и че състоянието на неплатежоспособност е било трайно, а не се е дължало на временни затруднения, категорична фактическа констатация, за което може да бъде почерпена от заключението на съдебно-икономическата експертиза по делото. Действително, в експертното заключение се сочи, че дружеството разполага с достатъчно активи, които превишават задълженията му, в това число и публичните такива, което защитата използва като аргумент, с който оспорва извода за обективна съставомерност на процесното деяние. Същевременно, в мотивационната част на експертното заключение изрично се посочва, че

макар дружеството да има достатъчно активи, които превишават задълженията, то в преобладаващата си част те са по-трудно ликвидни. При изследване на показателите за ликвидност на дружеството за периода 2015 г. – 2020 г., са отчетени следните стойности: обща ликвидност – за 2015 г. - 0, за 2016 г. -0,025, за 2017 г.-2020 г. - 0,030, бърза ликвидност – 0, незабавна ликвидност – 0 и абсолютна ликвидност – 0. Коефициентът на обща ликвидност разкрива способността на дружеството да изплаща краткосрочните си задължения с всички краткотрайни активи. Съгласно заключението на съдебно - икономическата експертиза при така отчетения коефициент на обща ликвидност, дружеството е могло да покрива с краткосрочни активи /материални запаси/ много минимална част от краткосрочните си задължения. Отчетените нулеви стойности на показателите за бърза, незабавна и абсолютна ликвидност за целия период са резултат от липсата на краткотрайни активи от рода на краткосрочни вземания, краткосрочни финансови активи и парични средства, освен МЗ /по отношение на бързата ликвидност, при изчисляването, на която МЗ се изключват/; липса на високоликвидни активи, с които да се плащат текущите задължения на дружеството /по отношение на незабавната ликвидност/; липса на парични средства в „С. Х 2007“ ЕООД /по отношение на абсолютната ликвидност/. След съвкупна преценка на показателите за обща, бърза, незабавна и абсолютна ликвидност, вещото лице е заключило, че дружеството не може да заплаща краткосрочните си задължения, с налични високоликвидни активи /освен МЗ/. Така, вещото лице е установило, че дружеството има трайно няколкогодишно затруднение по отношение на бързоликвидния ресурс, с който трябва да погаси публично правното си задължение към държавата. Особено показателни в това отношение са коефициентите на незабавна и абсолютна ликвидност. Първият представлява съотношението на краткосрочните инвестиции плюс паричните средства, съотнесен към текущите задължения, и разкрива невъзможността на дружеството да покрие текущите си задължения с налични високоликвидни активи. Коефициентът на абсолютна ликвидност, схванат като съотношение между паричните средства към краткосрочни задължения, също е с нулево измерение и разкрива невъзможността на дружеството да плаща краткосрочните си задължения с налични парични средства. Ето защо, при липса на високоликвидни активи и липса на парични средства за покриване на задълженията на дружеството „С. Х 2007“ ЕООД, въззивният съд намира, че е несъмнено състоянието на неплатежоспособност към момента на спирането на плащанията по безспорно и изискуемо публично правно задължение към държавата, свързано с търговската му дейност.

Без значение в същата насока е и обстоятелството, че през 2020 г. е направено частично плащане от 100 лева. То не изключва осъществяване на деянието от обективна страна, т.к. частичното погашение от 100 лева, на фона на общия дълг към 16.05.2016 г., възлизащ на 800 000 лева, по никакъв начин не дава основание за извод, че дружеството е имало достатъчно средства за погасяване своето задължение към държава. В този смисъл е и заключението на вещото лице, според което въпреки направеното минимално частично плащане към НАП на 12.02.2020 г. в размер на 100 лева срещу повече от 800 000 лева дълг, е налице спиране на плащанията към държавата от страна на процесното дружество към 16.05.2016 г.

Ето защо към 16.05.2016 г. „С. Х 2007“ ЕООД се е намирало в състояние на неплатежоспособност и за обв. В. е възникнало задължението, изводимо от разпоредбата на чл. 227б, ал. 2 вр., ал. 1 от НК за активно поведение - в 30-дневен срок от спирането на плащанията да поиска от съда откриване на производство по несъстоятелност. Преобладаващата практика на ВКС относно престъплението по чл. 227б, ал. 2 вр., ал. 1 от НК приема, че същото е от вида на продължените - с едно деяние при форма на бездействие непрекъснато се осъществява състава на престъплението през определен период от време, като е налице трайно престъпно състояние, което продължава до неговото прекратяване;

съставът на престъплението се осъществява непрекъснато докато не бъде изпълнено задължението за действие. В конкретния случай изложеното означава, че 30 -дневния срок е изтекъл на 15.06.2016 г. и доколкото обв. В. не е поискал считано до тогава от Софийски градски съд да открие производство по несъстоятелност срещу дружеството, на 15.06.2016 г. от обективна страна е осъществил състава на престъплението по чл. 227б, ал. 2 вр., ал. 1 от НК.

От субективна страна, следва да бъдат споделени изводите на първоинстанционния съд, че деянието е извършено виновно, при форма на вина пряк умишъл. Обв. В. е съзнавал, че дружеството, което управлява и представлява има изискуемо публично правно задължение към държавата, съзнавал е, че дружеството е в невъзможност да погаси своето задължение, като към 16.05.2016 г. е спряло плащанията, но въпреки това не е подал в законоустановения 30-дневен срок молба за откриване на производство по несъстоятелност.

Във въззивната жалба е развита тезата, че обвиняемия е съзнавал че дружеството е в добро имуществено състояние и е предвиждал, че ако подаде молба за откриване на производство по несъстоятелност, тя ще бъде отхвърлена. Доводите в посочения смисъл защитата е направила и пред районния съд, който в мотивите си е изложил подробни правни съображения за неоснователността им. Настоящият съдебен състав се солидаризира изцяло с изложеното от СРС, като не намира необходимост да допълва или изменя съжденията на районната инстанция, тъй като същите освен правилни са и изчерпателни. Въззивният съд, също счита, че дори и да е съществувала, посочената субективна представа е била ирелевантна за възникването на наказателната отговорност по чл. 227б, ал. 2 във вр. с ал. 1 НК, след като обвиняемият много добре е съзнавал, че не е изпълнил и че е в невъзможност да изпълни безспорно, ликвидно и изискуемо публично правно задължение към държавата, като не е внесъл данъчни задължения в размер на 800 000 лева, както и че не е инициирал производство по несъстоятелност. В мотивите на атакуваното решение правилно е посочено, че от самото заявяване не следва автоматично обявяване на несъстоятелност, нито дори откриване на производство по несъстоятелност, защото всички тези въпроси са включени в правомощията на съда. Точно съдът е органът, който може да решава дали затрудненията на длъжника са временни или дали длъжникът разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредиторите. Ето защо няма никаква правна опора да бъде уважено искането за отменяване на решението на СРС и оправдаване на обвиняемия.

В заключение, обв. В. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 227б, ал. 2 вр., ал. 1 от НК.

Законосъобразна е и констатацията на първостепенния съд за наличието на кумулативните предпоставки, предвидени в чл. 78а, ал. 1 от НК за освобождаването на дееца от наказателна отговорност с налагането на наказателна отговорност за извършеното от него престъпление по чл. 227б, ал. 2 вр., ал. 1 от НК: извършеното от него престъпление се наказва с „Лишаване от свобода“ до три години или по-лекото наказание „Глоба“, деянието е извършено умишлено, обвиняемият не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност, с деянието си не е причинил съставомерни имуществени вреди. Справедливо и съответно на обществената опасност на деянието и данните за дееца е и определеното му наказание – „Глоба“ в размер на 1 000 лв., което се явява минималния предвиден в закона размер, поради което и обсъждането му в посока благоприятстваща обвиняемия е безпредметно, а липсата на съответен протест води до процесуална невъзможност за увеличаване на санкцията.

В съответствие с правилото на чл. 189, ал. 3 от НПК в тежест на обв. В. са възложени направените разноси по делото.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения същата следва да бъде потвърдена, а въззивната жалба - да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XII въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 13.10.2020 г. по НАХД № 18803/2019 г. по описа на СРС , НО, 107-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____